

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3351/2018. (XI. 12.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.21.721/2016/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók a Kúria Pfv.I.21.721./2016/7. sorszámú ítélete ellen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő. Ebben kérték, hogy az Alkotmánybíróság a Kúria fenti döntését a Budakörnyéki Járásbíróság 11.P.21.355/2012/47. sorszámú elsőfokú ítéletére és a Budapest Környéki Törvényszék 3.P.21.100/2015/7. sorszámú másodfokú ítéletére is kiterjedő hatállyal semmisítse meg.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügyben részben az egyik indítványozó (a per I. rendű felperese) tulajdonában, részben a másik indítványozó (a per II. rendű felperese) – a harmadik indítványozó (a per III. rendű felperese) haszonélvezetével terhelt – tulajdonában álló ingatlanok szomszédosak a perbeli alperesek közös tulajdonában álló ingatlannal. Az 1960-as évek első felében új, ideiglenes nyilvántartási térkép készült a régi kataszteri (telekkönyvi) térkép felújításával, ekkor jöttek létre a perbeli ingatlanok, már a perbeli állapottal megegyező helyrajzi számokkal, változatlan térképi határvonalakkal és négyzetméterre átszámított területnagysággal. Az indítványozók tulajdonában álló ingatlanok 1985-ben jöttek létre az addig egységes ingatlan megsztásával. 2007-ben a település belterületéről új felmérési technológiai eljárással földmérési alaptérképet készítettek és új területszámítást végeztek valamennyi földrészletre kiterjedően. Ennek során a perbeli ingatlanok térmértékét is megállapították, és az új digitális térképhez tartozó térmértékű adatokat a tulajdoni lapokon átvezették. Az újra felmérés során a perbeli ingatlanok közös térképi határvonalát is meghatározták egy meghatározott nyomvonal mentén, de egyértelműen megállapíthatóan a felmérő szerv a határvonalat a tényleges birtoklástól eltérően határozta meg.
- [3] A perbeli ingatlanok közötti kerítés a perbeli időszakéval megegyező nyomvonalon az 1970-es években került elhelyezésre. Az indítványozók egy, az általuk 2009-ben készített kitézési vázrajz szerinti nyomvonalra kívánták áthelyezni a kerítést. Az elsőfokú földhivatal 2010-ben kelt határozatában térképezési hiba, kijavítás jogcímén kiigazítást végzett, de ezt a határozatot a másodfokon eljáró szerv megsemmisítette és az elsőfokú szervet új eljárásra utasította. A megismételt eljárásban a földhivatal a perbeli alperes tulajdonában álló ingatlan területét 40 m²-rel csökkentette, míg az indítványozók tulajdonában álló ingatlanok területét 28, illetve 12 m²-rel megnövelte egy 2012-ben készült változási vázrajzra figyelemmel, az elhatárolásban résztvevő tulajdonosok az elhatárolási jegyzőkönyvet kézjegyükkel látták el. A térképszerkesztés során a perbeli ingatlanok közös határvonalának térképezésekor a készítő térképezési hibát követett el, de mivel a közszemlére tétel során a határozat ellen senki sem élt kifogással, a térképezési hibával terhelt határvonal került „forgalomba adásra”. Ezt követően a földhivatal az érintett földrészletek térképi ábrázolását „térképezési hiba kijavítása” jogcímén kijavította. Ez a határozat első fokon jogerőre emelkedett.
- [4] 1.2. Az indítványozók keresetükben kérték, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket a jogerős földhivatali határozat alapján a változási vázrajzban feltüntetett, kiigazított telekhatárvonalig terjedő területnek a birtokukba adására és kerítésük erre a határvonalra történő áthelyezésének tűrésére, mivel a jogi határvonal eltér a természetbeni határvonaltól, így az alperesek – az indítványozók meglátása szerint – jogalap nélkül birtokolnak 40 m²-nyi földterületet. Az alperesek viszontkeresetükben kérték az aktuális ingatlan-nyilvántartási térképi telekhatár kiigazítását és a perbeli ingatlanok közös telekhatárának a 40 éve fennálló birtokállapotnak megfelelően történő megállapítását, továbbá ennek földhivatali átvezetését. Kérték annak megállapítását is, hogy a termé-

szetbeni határvonal és az aktuális, a perbeli időszakban fennálló térképi határvonal által elhatárolt földrészlet tulajdonjogát elbirtoklás jogcímén megszerezték.

- [5] Az elsőfokú bíróság az indítványozók keresetét elutasította, egyben megállapította, hogy a perbeli ingatlanok közötti határ a bíróság által kirendelt igazságügyi szakértő által készített változási vázrajzon megjelölt helyen húzódik. Ítéletének indokolásában a bíróság – egyebek mellett – megállapította, hogy a kirendelt igazságügyi szakértő „alapos és aggálytalan” szakértői véleménye alapján megállapítható, hogy az ítélethozatal időpontjában hatályos térképi ábrázolást, és így – az új felmérés alapján kialakított, nem a vonatkozó jogi és szakmai előírásoknak megfelelő ábrázoláson alapuló – térképi határvonalat felmérési és térképezési hiba terheli. A perbeli ingatlanok természetbeni és térképi határa kimutatható mértékben eltér egymástól, és ezt az eltérést az okozza, hogy a 2007. évi újra felmérés során a tényleges birtoklástól eltérő földrészlet-határvonalat állapítottak meg. Az így megállapított földrészlet-határ eltér a természetbeni kerítések vonalától, azaz önkényesen és az érdekeltek közötti egyezség nélkül a 40 m² területű, az alperesek tulajdonát képező ingatlanrésznek az indítványozók tulajdonában álló ingatlanokhoz csatolásával telekalakításnak minősülő új határvonalat határoztak meg, – állapította meg a bíróság. A bíróság szerint az ítélethozatalkor hatályos térképi ábrázolást az új felmérés során végzett, nem megfelelő elhatároláson alapuló határvonal megállapításából származó felmérési és térképezési hiba terheli. Ezt a hibát a földhivatali eljárást lezáró, 2011-ben kelt földhivatali határozat nem küszöbölte ki. A bíróság rámutatott, hogy ehhez képest a szakértő kitűzte a helyes térképi határvonalat, és a földhivatal által záradékolt változási vázrajzon ábrázolta azt.
- [6] Az indítványozók fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján helyben hagyta, és kiegészítésként megállapította, hogy a földhivatal jogosulatlanul végzett térmérték változtatást, amikor a korábbi elhatárolási jegyzőkönyv alapján 40 m² területű alperesi ingatlanrésznek az indítványozók ingatlanjához csatolásával telekalakításnak minősülő új határvonalat állapított meg. A bíróság álláspontja szerint továbbá az indítványozóknak nincs jogcíme sem a vitás területhez, és rámutatott arra is, hogy a telekhatár megállapítása igazságügyi földmérői szakkérdés, tanúbizonyítással tehát nem állapítható meg, hogy hol húzódik a térképi, az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogi határ, így az első fokon eljáró bíróság nem követett el eljárási szabálysértést, amikor a tanúk meghallgatása és a szakértői vélemény kiegészítése iránti bizonyítási indítványt mint szükségtelent mellőzte.
- [7] A jogerős ítélettel szemben az indítványozók által benyújtott felülvizsgálati kérelem elbírálásának eredményeként a Kúria a Budapest Környéki Törvényszék döntését hatályában fenntartotta. A Kúria előjáróban rögzítette, hogy a felülvizsgálati kérelemből tartalmilag azt lehetett megállapítani, hogy az a mérlegelés szabályainak lényeges, az ügy érdemére kiható megsértésére hivatkozik, erre tekintettel a Kúriának elsősorban azt kellett vizsgálnia, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során követett-e el eljárási szabálysértést, ha igen, az az ügy érdemére lényeges kihatással volt-e. A bizonyítékok nyilvánvalóan okszerűtlen mérlegelésére vonatkozó indítványozói állítás megítélésével kapcsolatosan az ítélet kiemeli, hogy csak az minősíthető ilyennek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettel eltérő következtetésre lehet jutni. A Kúria megállapítása szerint „[m]inden alapot nélkülöz a felpereseknek az az álláspontja, hogy az alperesek az ingatlan-nyilvántartási térképi határ megállapítását az adott esetben nem kérhetik. Az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés kiigazítására irányuló kérelem előterjesztésének ugyanis akkor is helye van, ha az ingatlan-nyilvántartás szerkesztése során nem történt felszólalás.” A Kúria álláspontja szerint az adott ügyben nyilvánvaló, hogy a sérelem orvoslása az ingatlanügyi hatósági eljárásban nem volt eredményes, ezért az alperesek bírósági igényérvényesítése jogszerű volt, mivel a sérelmes határvonal kiigazítására vonatkozó, a szomszéd által el nem ismert igény a bíróság előtt keresettel érvényesíthető. A Kúria megállapította azt is, hogy az eljáró bíróságok a vonatkozó jogszabályokat helyesen alkalmazták, továbbá az igazságügyi szakértő a Kúria által is aggálytalanak és alaposnak tartott szakértői véleményében azt állapította meg, hogy a perbeli ingatlanok természetbeni és térképi határa azért tér el egymástól, mert az ítélethozatalkor hatályos térképi ábrázolást térképezési hiba terheli. Ilyen eltérés esetén „a bíróságnak kell megállapítania a határvonal helyét és ennek megfelelően kell rendeznie a birtoklási viszonyokat”. A Kúria véleménye szerint a bizonyítékok alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság tényként azt is, hogy az indítványozók és az alperesek ingatlana közötti kerítés az 1970-es évektől kezdődően a jelenlegi kerítéssel azonos nyomvonalon található. Ebben a körben az indítványozók a Kúria álláspontja szerint semmilyen módon nem bizonyították, hogy a kerítés áthelyezésére megállapodás alapján került volna sor, az indítványozók ilyen megállapodás létrejöttét és tartalmát nem igazolták. Ehhez képest az indítványozókat terhelte annak bizonyítása, hogy létezett egy 1963-as jogi határ, amelyet a tulajdonosok csak időlegesen változtattak meg, és amely eltér az elhatárolás idején meglévő térképi határtól.

A Kúria megerősítette azt is, hogy az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés az ügy elbírálásakor nem történt, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, így részletes indokát adta annak is, hogy az indítványozók szakértői vélemény kiegészítésére és a tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványainak miért nem adott helyt. „Mindezekre tekintettel a jogerős ítélet jogszabálysértés nélkül állapította meg a perbeli ingatlanok térképi határvonalát, amely megfelel a több mint 40 éve meglévő természetbeni határnak, az alperesek részéről jogcímnélküli birtoklás a 40 m² térmértékű ingatlanrész tekintetében nem valósul meg.” – összegezte álláspontját a Kúria.

- [8] 1.3. Az indítványozók beadványában foglaltak szerint a Kúria döntése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, az R) cikk (2) bekezdését és XIII. cikkét, majd az Alkotmánybíróság főtítkárának hiánypótlásra történő felhívását követően a Kúria döntésében az Alaptörvény általuk megsérteni állított rendelkezéseiként annak XXVIII. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, az 1. cikk (2) bekezdése *b*) pontját, XV. cikk (1) bekezdését, a 25. cikk (2) bekezdés *b*) pontját és a 25. cikk (4) bekezdését jelölték meg. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése vélt sérelmének alátámasztásaként az indítványozók két – a jogerővel, ezen belül az alaki és az anyagi jogerő mibenlétével foglalkozó – alkotmánybírói határozatból idéznek a jogbiztonság elvével összefüggésben. Ügyükre vonatkoztatva idézik az egyik alkotmánybírói határozat azon megállapítását is, miszerint „a jogbiztonság elvéből főszabályként az következik, hogy lezárt jogviszonyokat sem jogszabállyal, sem jogszabály hatályon kívül helyezésével – származzék ez akár a jogalkotótól, akár az Alkotmánybíróságtól – nem lehet alkotmányosan megváltoztatni. Kivétel ez alól az elv alól csak akkor engedhető meg, ha azt a jogbiztonsággal konkuráló más alkotmányos elv elkerülhetetlenné teszi, és ezzel nem okoz céljához képest aránytalan sérelmet” [11/1992. (III. 5.) AB határozat]. A határozatokból idézett megállapítások összegzéseként az indítványozók rögzítik, hogy „[a] jogerős határozatok megváltoztathatatlansága és irányadó volta olyan alkotmányos érdeket testesít meg, amely a jogállamiság részét képező jogbiztonság érvényesülésének biztosítója, ennek megfelelően „[a] jogbiztonság elvéből következően – főszabályként – a lezárt jogviszonyokat jogszabállyal nem lehet alkotmányosan megváltoztatni, mert az az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének sérelmét eredményezi.” Az indítványozók a tulajdonhoz valló joguk sérelmének indokaként előadják, hogy jelen ügyben a tulajdonuk bíróságok általi elvonása történt meg, mivel a 2011-ben hozott közigazgatási határozat – miután ellene a per alperesei jogorvoslati jogukkal nem éltek – első fokon jogerőssé vált. Az R) cikk (2) bekezdésének sérelme állításuk szerint esetükben azáltal valósult meg, hogy az eljáró bíróságok azt „teljes mértékben figyelmen kívül hagyták.”
- [9] Az indítványozók indítvány-kiegészítésükben a jogerős közigazgatási döntés bíróságok részéről való figyelmen kívül hagyását már az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a XXIV. cikk (1) bekezdésének a sérelmeként is megjelölik. Ezen állításukat – elsősorban a jogerő jogintézményének céljával, illetve annak „áttörésével” foglalkozó – alkotmánybírói határozatokból vett idézetekkel igyekeznek alátámasztani. Az indítványozók ismételtelen kiemelik, hogy a „[p]olgári bíróság által a jogerős határozatot Alperesek sikerrel nem támadhatták meg, mindez kizárólag jogellenesen, Alaptörvénybe ütközően történhetett meg.” E körben megemlítik azt is, hogy „[a]z Alkotmánybíróság a jogerő intézményét elsősorban a jogállamiság követelményével összefüggésben tárgyalta, azonban újabb gyakorlatában kapcsolatba hozta a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, azon belül a bírósághoz fordulás alapjogával is [30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [81]]”. Nézetük szerint a bíróságok eljárása azért sértette az Alaptörvény 1. cikk (2) bekezdésének *b*) pontját, mert a másodfokon eljáró bíróság jogot alkotva állapította meg, hogy „nem elvárható alperesektől”, hogy a földhivatali eljárást lefolytasák. Ezzel szemben az indítványozók rámutatnak arra, hogy egy eljárás megindításához kapcsolódó elvárhatóságról a jogszabály nem rendelkezik, a bíróság feladata pedig nem a jogalkotás, hanem a jogszabályok helyes alkalmazása. A tulajdonhoz való joguk sérelmét az indítványozók szerint ügyükben az okozza, hogy a jogerős közigazgatási döntés jogcímket „kétségtelenül” megállapította, ugyanakkor a bírói döntések az adott földrészlet tulajdonjogát – ellentételezés nélkül – elvették tőlük. Az indítványozók a törvény előtti egyenlőség elvének ügyükben történt sérelmét abban jelölik meg, hogy – miközben a földhivatali eljárásban az alperesek mulasztották el jogorvoslati igényük érvényesítését – a közhiteles nyilvántartás adatait alátámasztó bizonyítékokat nekik kellett volna szolgáltatni annak alátámasztásaként, hogy a jogerős döntés alapján bejegyzett határvonalak mentén húzódnak meg a jogi határvonalak.
- [10] 2.1. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság először az ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva az alkotmányjogi panasz befogadásáról, azaz arról, hogy az indítvány megfelel-e az alkot-

mányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – tartalmi és formai – követelményeknek. A testület megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozók érintettnek tekinthetők és a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítették.

- [11] 2.2. Az Abtv. 27. § a) pontja alapján az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelme esetén nyújtható be alkotmányjogi panasz. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványnak az Alaptörvény 1. cikk (2) bekezdés b) pontjának, 25. cikk (2) bekezdés b) pontjának és (4) bekezdésének, továbbá az R) cikk (2) bekezdésének a sérelmére alapított részei fenti feltételnek nem felelnek meg, mert azok nem az indítványozók Alaptörvényben biztosított alapjogait tartalmazzák. Az Alkotmánybíróság továbbá az Alaptörvény hatályba lépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem olyan alapjog, amelyre egyedüli alapként alkotmányjogi panasz alapítható, így a B) cikk (1) bekezdésének vélt sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a hátrányos tartalmú visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]} – lehet alapítani. Az indítványozók beadványában megjelölt sérelem nem tartozik a fentiek szerint megjelölt kivételes esetek körébe, ezért a B) cikk (1) bekezdésének az indítványozók által állított sérelme sem volt a jelen alkotmánybíróági eljárásban érdemben vizsgálható.
- [12] 2.3. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha megfelelő indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Ehhez képest az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványnak az Alaptörvény XIII. cikke, a XXIV. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító részei, figyelemmel a 2.4. pontban (Indokolás [13]–[15]) írtakra, – alkotmányjogilag értékelhető indokolás, alkotmányjogilag releváns érvelés hiányában – nem felelnek ennek a törvényi kritériumnak, ezért az Alkotmánybíróság ezeket az indítványi elemeket sem vizsgálhatta érdemben.
- [13] 2.4. Az Alkotmánybíróság fentiek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság Abtv.-ben meghatározott egyes tartalmi feltételeinek – a 2.2. és 2.3. pontokban (Indokolás [11]–[12]) kifejtettek miatt – nem felel meg, ezért az érdemben nem vizsgálható. Az Alkotmánybíróság a befogadhatósági akadályok fennállásának megállapításán túl a jelen ügyben is hivatkozik arra, az évtizedek óta folytatott és az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, következetes gyakorlatára, amely szerint – mivel a testület „az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve”, ezért – eljárása során nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntés jog-, illetve törvényszerűségét. Ezt már csak azért sem teheti meg, mert ez esetben az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése szerint a bíróságok számára megfogalmazott, a 25. cikk (2) bekezdésében konkretizált igazságszolgáltatási hatáskörben, következőképpen alaptörvény-ellenesen járna el. Ezért „[ö]nmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [14] Az alkotmányjogi panasz benyújtásra okot adó ügyben az eljáró bíróságoknak azt kellett eldönteniük, hogy a perbeli ingatlanok esetében a térképen ábrázolt határvonalhoz képest valójában hol húzódik a tényleges telekhatár, amennyiben a kettő között eltérés mutatkozik, ennek mi az oka. A bíróságok az általuk lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként kialakított egybehangzó álláspontja szerint a két ingatlan közti telekhatár megegyezik a több mint 40 éve – és a bírói döntések meghozatalakor is – meglévő természetbeni határral, ennek megfelelően állapították meg az igazságügyi ingatlanszakértő bíróságok által aggálytalannak tartott szakvéleménye alapján a két ingatlan térképi határvonalát, rögzítve azt is, hogy az aktuális térképi határvonalat felmérési és térképezési hiba terheli. Az alperesek igényérvényesítésével kapcsolatos, a közigazgatási határozatok jogerejének hatásával összefüggő indítványozói kifogások kapcsán a Kúria ítéletében hangsúlyozta, hogy egy ingatlan-nyilvántartási bejegyzés kiigazítására irányuló kérelem előterjesztésének akkor is helye van, ha az ingatlan-nyilvántartás szerkesztése során nem történt felszólalás, „mivel a sérelmes határvonal kiigazítására vonatkozó, a szomszéd által el nem ismert igény a bíróság előtt keresettel érvényesíthető”. A pervesztes indítványozók indítványukban valójában a számukra kedvezőtlen bírói döntések tartalmi, törvényességi szempontú kritikáját fogalmazták meg akkor, amikor a bíróságok tényállás-megállapítási, bizonyítási, bizonyíték-értékelési és mérlegelési, a bizonyítékokból levont következtésekre vonatkozó és jogalkalmazási tevékenységét kifogásol-

ják. Az Alkotmánybíróság azonban a hatáskörébe tartozó ügyek kapcsán kizárólag alkotmányjogi – nem pedig szakjogi – kérdésekben dönt, azaz a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata. Ezzel áll összhangban az is, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíróság, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása, illetve annak bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás(ok) során a bíróságok, végső soron a Kúria feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, azaz annak, hogy a bíróságok egy-egy tényt miként értékelnek, valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. A bíróságok ezen értékelő tevékenysége tehát nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {lásd pl. 7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]}.

- [15] Amint arra a 148/D/2011. AB határozat is rámutatott, „[a]z, hogy az indítványozó a konkrét ügyében – a jogorvoslat ellenére – pervesztes lett, azaz a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta [jogi] álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem” (ABH 2011, 2347, 2352.). Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a beadvány jelen esetben valójában azt célozza, hogy a Kúria által felülvizsgált és eldöntött tény-és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bíróságként vizsgálja felül az Alkotmánybíróság, és a Kúria álláspontjától eltérően értékeli azokat {lásd még: 3172/2015. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28]}.
- [16] 3. Az Alkotmánybíróság fentiek alapján megállapította, hogy a jelen ügyben az alkotmányjogi panasz nem vet fel bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet, illetve nem tartalmaz alkotmányjogi szempontból releváns indokolást sem.
- [17] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjára és 27. § a) pontjára – az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2018. október 30.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2101/2017.

